

EGLUTÉ

1974 VASARIS

La

EGLUTĖ

1974 VASARIS

“Eglutė” labai nuoširdžiai dėkoja Lietuvų Fondui už
\$1,000.00 auką jos išlaikymui
ir taip pat Švietimo Tarybai už \$500.00 auką apmokėti
100 prenumeratų lituanistinėms mokykloms.

turinys

- 3 SULAUKĖM, S. Yla
- 12 LAISVĖS LEGENDA, V. Jonikas
- 14 PIRMOJI DIENA, Pušėlė
- 22 VĖJUL, Linutė
- 23 LIETUVOS GALVOSŪKIS
- 24 PUPUČIO AUTOMOBILIS, Linutė
- 30 MŪSU KŪRYBA
- 32 TAUTINIŲ ŠOKIŲ GALVOSŪKIS, E.J.

piešiniai

- J. Paukštienė — viršelis
- N. Vedegytė-Palubinskienė — 3-10
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 12, 13
- A. Sruoginienė — 15-21
- L. Trinkūnienė — 22
- O. Mikailaitė — 24-29

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — “The Little Fir” is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

SULAUKĖM

Stasys Yla

Tada, prieš daug, daug metų, buvau mažas ir nieko nežinojau apie kareivius. Mes gyvenom kaime. Apie avis, vištas, karves aš jau galėjau šį tą pasakyti. Bet apie kareivius, ne. Ir į mokyklą dar nėjau, todėl mano pasaulis buvo toks didelis, kaip mūsų ūkis.

Vieną dieną kažkas sušuko:

— Ateina, ateina!

Visi išbėgo į lauką. Sustojo, žiūrėjo ir tylėjo.

— Kas ateina, mama? — paklausiau.
Ji pakėlė mane ant rankų ir pirštu parodė:
— Matai, kiek daug!
— Avys. Jos rudos, — pasakiau.
Gal iš taip toli jie ir atrodė, kaip avių banda. O gal tik
man taip pasirodė, nes mažas buvau.

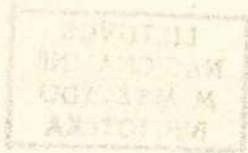

— Kareiviai, — išgirdau žmones kalbant. Netrukus aš
juos pamačiau visai arti.

Vienas būrys sustojo mūsų sodybos pievelėje. Pasidė-
jo šautuvus, susikrovė kuprines ir sugulė ilsėtis.

— Matyt, iš toli atkeliavo. Pavargo, — pratarė mama.

Kiti kareivių būriai vis dar ėjo ir ėjo. Jie sustojo mūsų
kaimynų sodybose. O vieną dieną, pamačiau dar kitą
man nematytą dalyką.

— Žiūrėk, žiūrėk! Kas ten? — parodė mano brolis Darius. — Rieda vežimas be arklio.

— Vežimas be arklio! — atbėgau ir aš pasižiūrėti. Vežime sėdėjo kareiviai.

— Tai ne kareiviai, o karininkai. Gal generolai! — aiškino vyriausias brolis Jurgis. Jis lankė mokyklą ir daugiau žinojo. Bet ir jis negalėjo mums išaiškinti, kaip tas vežimas važiuoja be arklio.

— Tamobilis! — kiek pagalvojęs, pasakė mums Jurgis.

— Keistas vežimas. Keistas vardas, — pasakiau pats sau labai tyliai. Nedrįsau daugiau nė klausti. Tik klausiaus, ką kiti sako. Tiek daug naujų, įdomių dalykų staugia atsirado mūsų kaime. Įdomiausia — tai patys kareiviai. Mačiau, kad jie prie žmonių nėjo. Girdėjau juos kalbant, bet nieko nesupratau.

— Rusai! — suraukė nosį Jurgis. — Ūkininkai sako, kad jie čia darys žaidimus, kaip kariauti. Manevrai, ha! Taip žmonės vadina kareivių žaidimus.

Praėjo metai. Žmonės vis kalbėjo:

— Rusai mušasi su vokiečiais. Prie sienos...

Tada buvau didesnis ir gudresnis. Buvau matęs kareivius ir vežimą be arklio. Bet vis vien mačiau, kad dar ne viską suprantu.

— Prie kokios sienos jie mušasi? Ir kodėl? — skubėjau paklausti.

— Rusai peržengė vokiečių sieną. Už tai mušasi, — aiškino vyresnieji.

O kitą sykį išgirdau:

— Vokiečiai sumušė rusus, ir šie bėga atgal. Bus blogai. Karas palies ir mus.

— Karas. Bus blogai, — susirūpinau aš.

Ir namuose dėl to buvo rūpesčio.

— Kur slėpsimės? — klausė mama. Ji liepė Jurgiui ir Dariui pradėti kasti slėptuvę sode. Tėvelio nebuvo. Jis mirė tais metais, kai kareiviai darė tuos manevrus mūsų kaime. Apie tai dar buvo sunku kalbėti.

Slėptuvę apdengė lentomis, užpylė žemėm. O paskui užklojo velėna, kad atrodytų, lyg žolė ten auga. Visai nebuvo matyti skylės, per kurią buvo galima įeiti.

Man labai patiko landžioti pro tą skylę vidun ir vėl į lauką. Slėptuvėje po žeme buvo tamsu ir vėsu. Bet vieną dieną mama liepė nešti patalus ir maistą. Į slėptuvę sulipom ne žaidimui, o iš tikrųjų slėptis.

— Girdit, kaip dunda armotos. Artėja. Šianakt visi eisim ten, — pasakė mama ir parodė į sodą.

Vakare visi sėdėjom tylūs, susiglaudę. Viena žvakutė spinksėjo slėptuvėje. Klausėmės, ar išgirsim armotas. Bet ne. Jokio dundesio. Visur tylu, tylu. Paskui ir mes užmigom. Nežinau, ką sapnavau.

Anksti rytą, tur būt auštant, pradėjo dundėti ir traukti. Staiga visi išbudom.

— Vaikai, nekiškit galvų iš slėptuvės. Dar kulka pataikys, — griežtai pasakė mama. Ji mums visiems padalino po duonos gabalėlį. Kai nutilo dundesys, pati išėjo apžiūrėti namų ir gyvulių. Kartais pasiūsdavo brolių Jurgį. Po kelių dienų ir mums mažesniems leido po sodą palakstyti. Kaip buvo gera lauke!

Ir antrą ir trečią naktį nakvojom slėptuvėj. Ryte mama išėjo ir išgirdom kažką šaukiant:

— Mutter, Mutter!

Išlindom ir mes. Skubėjom pamatyti, kas ten yra.

— Kinder, Kinder! — šaukė vyrai, žaliai apsirengę. Jų buvo keletas mūsų kieme. Ant galvos jie nešiojo aukštą kepurę su smailia viršūnėle. Kepurė nebuvo medžiaginė, kaip kitų. Ji žvilgėjo saulėje.

— Čia vokiečiai, — pasakė Jurgis. Aš jų bijojau, nes jie atrodė labai dideli. Didesni už mūsų kaimo vyrus.

— Stiprūs vyrai, — džiaugėsi Darius. — Tik tokie ir gali mušti rusus.

Vokiečiai paprašė kiaušinių ir lašinių. Mama jiems davė. Išeidami jie pasakė:

— Galit nebeiti į slėptuvę!

Mes nebėjom. Vokiečiai ateidavo ir išeidavo. Jie vis mušėsi su rusais. Bet dabar jau rusų žemėje, sužinojau.

Mušėmės ir mes, berniokai. Darėmės šautuvėlius, lankus ir ietis. Susimetėm į būrius. Vienas būrys — rusai, o antras — vokiečiai. Ir pyškinom vieni kitus. Žemių grumstai buvo mūsų granatos. Kartais jos "sprogdavo" po kojomis, o kartais pataikydavo tiesiai į kaktą.

Pradėjau lankyti mokyklą. Tada, po pamokų, kariau su kito kaimo vaikais. Visur kalbos ėjo apie karą. Jis dar tęsėsi. Vokiečiams reikėjo arklių, ir juos iš žmonių atimdavo. Reikėjo maisto. Vokiečiai išsivarydavo karves, kiaules, avis. Išsivarė ir mūsų. Nieko negalėjome padaryti. . .

— Gerai būti kareiviui. Gerai, kad jų daug, — pagalvojau. — Bet kam jie turi muštis? Aš nenoriu taip muštis. Ne. Nebūsiu kareiviui. Žaidimas kas kita. Pagaliaus šaudyti ir grumstais mėtytis, nieko. Niekas nemiršta. O tėvelis mirė. . .

Besimušdami pavargo ir vokiečiai ir rusai. Paskui sužinojome, kad rusai sukilo ir pasidalino į baltuosius ir raudonuosius. Taip žmonės juos vadino. Raudonieji tai bolševikai — komunistai. Jie laimėjo prieš baltuosius, ir paskui atėjo su vokiečiais muštis. Vokiečiai traukėsi atgal.

Vieną dieną į mūsų sodybą atžygiavo būrys raudonųjų.

— Bet jie visai ne raudoni! — stebėjausi. Mes vaikai visi išbėgome pasižiūrėti į jų veidus. Jie buvo labai suvargę, prastai apsirengę. Jų uniforma pilka — kaip žemė. Vienas kitas ant kepurės turėjo raudoną žvaigždę, o ant rankovės — raudoną raištį. Tai ir visas jų raudonumas!

Mes jų bijojom. Visi jų bijojo. Veidai buvo rūstūs, o ant šautuvų užsmeigti ilgi, smaili virbalai. Rodos, ims ir nusmeigs tave. Laimei, jie ne mūsų kaime apsistojo, bet kitame. Pas mus ateidavo arklių ir maisto.

— Visus arklius atima! Slėpkit arklius! — vieną rytą išgirdom.

— Imkit arklius ir jokit į mišką, — liepė mama. — Pasiųsiu mergaitę, kai bus ramu.

Mes visi trys broliai čiupom po arklį ir išlėkėm. Išbuvom visą dieną miške. Sulaukėm vakaro, ir tik vėlai gavom žinią, kad galim grįžti namo.

Tada aš jau buvau vienuolikos metų, bet dar nežinojau, kad Lietuva paskelbė savo nepriklausomybę. Nebuvo radijo nei televizijos. O laikraščių spausdinti neleido vokiečiai. Iš kur sužinosi?

— Komunistai nenori nepriklausomos Lietuvos, — man pasakojo brolis Jurgis, kuris daug kalbėjosi su mūsų kaimo vyrais. — Lietuviai kariaus. Nepasiduos bolševikams.

Aš džiaugiausi. Pamatysiu lietuvius kareivius. Jau daug, daug kareivių buvau matęs. Tik lietuviškai kalbančių dar ne.

Iš mūsų kaimo išėjo keletas jaunų vyrų. Niekas negalėjo pasakyti, kur jie dingo.

Vieną gegužės mėnesio rytą išgirdom, kad kažkur toli trata šautuvai. Į mūsų namus įpuolė kaimynų berniukas su žinia:

— Lietuvos kareiviai ateina! Lietuviai muša bolševikus!

Visi sukilom. Keliu jojo du žvalgai. Prajodami, pasisveikino.

— Labą rytą! Ar bolševikų pas jus nėra?

— Pas mus ir nebuvo. Sekančiame kaime apsistojo, — parodė Jurgis.

Grįžom į vidų. Mama ruošė pusryčius, ir mes ramiai valgėm. Džiaugėmės pirmą kartą pamatę lietuvius karius. Ir dar raitus!

— Bet kodėl tiek maža? Tik du, — nusiminiau aš, prisiminęs didelius rusų ir vokiečių būrius.

— Bus daugiau, — pasakė brolis.

Kaip tik tą minutę ėmė tratėti kulkosvaidis. Subėgom prie langų. Vienas vežimas bėgo, o kitas vijosi. Bolševikus vijosi lietuviai. Iš tolo pasigirdo daina. Visi sužiūrom į tą pusę.

— Didelė kuopa praeina pro mūsų kaimą. Šimtas ar daugiau!

— Jie dainuoja lietuviškai! — sušukau.

— Tai mūsų vyrų dainos, — šluostėsi ašaras mama.

— Ar jie nesustos pas mus? — norėjau žinoti.

Nesustojo. Žygiavo tiesiai per laukus į plento pusę. Tuo dideliu keliu, atsiminiau, atėjo rusai. Dabar juo bėgo raudonieji. Lietuviai kariai norėjo užkirsti jiems kelią, kad nepabėgtų ir žmonių turto neišvežtų.

Man buvo gaila, kad esu mažas. Pasižiūrėjau į Jurgį.

— Kodėl tu neišbėgai į kareivius?

— Išbėgčiau dabar. Bet, kas padės mamai? Tu dar per mažas mane pakeisti prie arklių ir arklo.

Aš nutilau ir galvojau: "Kai užaugsiu būsiu Lietuvos kariu. Tik Lietuvos!" Kol užaugau, karas pasibaigė, ir aš tapau kitokiu kariu — kunigu.

LAISVĖS LEGENDA

V. Jonikas

Dievas mums davė
Žemę prie marių,
Ten, kur senoliai
Žagrėmis arė.

Niekam, kol gyvi,
Jos nebeduoti
Pasižadėjo
Vyrai barzduoti.

Amžiai grūmojo,
Žaibus iškėlė:
Buvo žemčiūgų
Ir ašarėlių.

Duona kasdienė
Varpose brendo,
Ir nušlamėjo
Laisvės legenda.

Priešas atėjo,
Kulkom suūžęs,
Broleliai stojo,
Kovės ir lūžo.

Gynė žemele,
Kiek bepajėgę,
Ir diemedėliais
Kapus apdiegė.

Tėviškė žuvo,
Nebeatlaikė:
Mums po pasaulį
Klajoti reikia.

Kartą sugrįšim
Visi sutarę,
Ir atvaduosim
Žemę prie marių.

PIRMOJI DIENA

Pušelė

Ziema nutarė viską apkloti baltais, minkštais patalais. Snigo ir šalo, šalo ir snigo. Vėjai gaudė snaiges ir, nučiuopę kišo, kur pakliuvo. Kišo už namelio langinių, kišo šunelio Margio būdon. Net Jurgiuko kišenėje kelios snaigės atsirado. Vakare vėjas pavargo ir užmigo didžiulio beržo šakose. Raudona saulė kabojo virš miško, kaip prinokęs obuolys. Bent tokia ji atrodė Julytei, kuri žiūrėjo pro langą, laukdama tėvelio.

Trinktelėjo durys. Pūstelėjo šaltas vėjas į virtuvę. Bum-bum-bum, tai tėvelis kratė sniegais aplipusius batus. Julytė pirmoji pribėgo pasveikinti ir pabučiuoti šaltą tėvelio skruostą.

— Mama, vaikai! Tai naujieną jums parvežiau! — tarė tėvelis, nusivilkdamas storus kailinius. — Jau turime lietuvišką mokyklą!

— Ką? Lietuvišką mokyklą? Negali būti! — stebėjosi mama.

— Kaip tai, negali būti? Jau yra. Štai šiandien pats patyriau, kad tos girdėtos kalbos tikra teisybė. Ir mokytojas jau yra. Man kaip akmuo nuo širdies nusirito, — kalbėjo tėvelis. Jis užsirūkė pypkę, atsilošė kėdėje ir su šypsena pažvelgė į vaikus.

— Kada važiuosim į mokyklą, tėveli? Ar jau rytoj? — prišokus prie tėvelio klausė Jultytė.

— Ar mus į mokyklą veši rogėm, tėveli? Ar bus ir skambaliukai, — norėjo žinoti Petriukas.

— Važiuoti galim, kad ir rytoj, — pasakė tėvelis. — Tik va, viena bėda. Ant ko vaikai mokykloje sėdės, ant ko rašys? Trūksta mokyklinių suolų.

— Suolų? O kur galima gauti mokyklai suolų? — nusiminė Jurgiukas, kuris iki šiol tyliai klausėsi tų visų kalbų.

— Nesirūpinkite, vaikai, suolus padirbsime. Pasakyta, kad kiekvienas, kurio vaikai eis į mokyklą, turi atvežti po suolą.

— Mes tau padėsime, tėveli! Padarykime du suolus! Mes visi smarkiai dirbsime — Jurgis, Petras ir aš. O tu, tėveli, tik mums sakysi, ką daryti, — tuoj šoko visus organizuoti Antanukas. — Ir Julytė galės padėti — vinis paduos, plaktukus atneš...

— Gerai, gerai. Rytoj pradėsime darbą, — tarė tėvelis.

Kelias dienas iš malkinės, kur sukrautos malkos ir lentos, sklido įvairiausi garsai. Pyškėjo kirviai, cypė obliai lygindami lentas. Plaktukai pokšt, pokšt, kalė vinį po vinies.

Pagaliau suolai buvo baigti — du gražūs ažuoliniai suolai. Anksti ryte vaikai dar miegojo. Per baltą kiemą tiesėsi gilios duobutės į tvarto pusę — tėvelio pėdsakai.

— Vaikai! — ėmė visus žadinti mama. — Tėtis roges jau parengė. Kelkitės. Šiandien visi važiuosite į mokyklą. Negalima pirmą dieną vėluoti!

Keturi balti kamuoliai ritosi iš šiltų patalų. Tiesa, šiandien į mokyklą! Tuoju lenktynės, kuris greičiau nusi-praus ir apsirengs. Šilti pusryčiai garavo virtuvėje.

Po pusvalandžio vaikai, kaip karviukai su knygų krepšeliais ant pečių, grūdosi prie lango. Kur tos rogės? Kur tėvelis? Kur tie suolai?

— Mamyte, ar arkliai jau pakinkyti?

— Kaip, mamyte, mes visi sutilpsime?

— Ar tėtis skambaliukų neužmiršo, mamyte?

— Vaikai, nesigrūskite taip. Dar langą iškūlsite. Truputį kantrybės. Palaukit, kol tėvelis pašauks. Jis dar kaimynų suolą turi parvežti ir Vidmantų vaikus paimti.

Štai ir tėvelis pasirodė prie vartų didelėse rogėse, kurias traukė du arkliai papuošti skambaliukais. Suolai kaip kalnas riogsojo rogėse. Vidmantų vaikai mojo ateiti. Julytė, Petriukas, Jurgiukas ir Antanukas movė laukan.

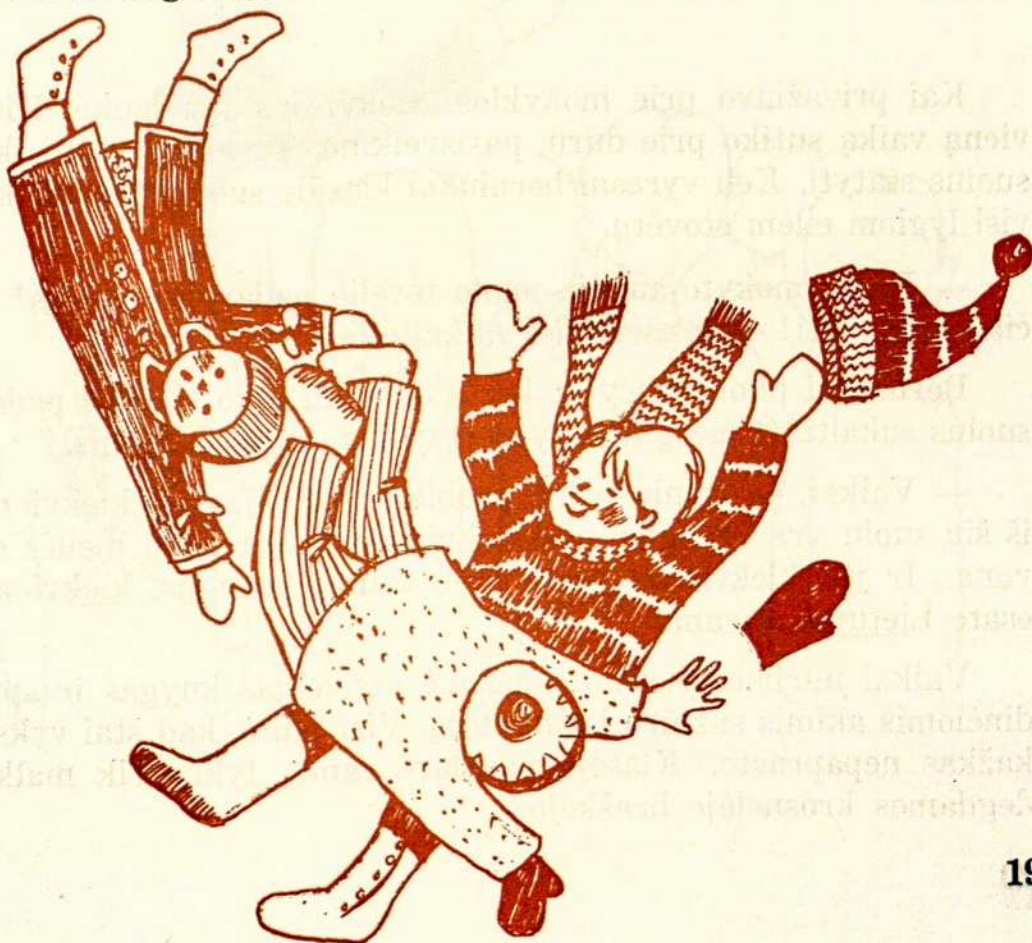
Tėvelis visus sodino, apkamšė šiltais kailiais. Mamytė kiekvieną patikrino, apžiūrėjo. Vienam šalikėlį tvirčiau aprišo, kad nosį nenušaltų. Kitam kepurę nuleido ant ausų, kad senis šaltis nenukąstų.

Tėvelis pakratė vadeles, paragino arklius, ir rogės pajudėjo. Visi vaikai su klyksmais virto atgal nuo staigaus judesio. Šuniukas Margis vis lakstė apie roges ir lojo. Jis susirūpinęs klausinėjo: "Au-au, kur tie vaikai važiuoja? Au-au, kam manęs nesiveža? Au-au- ir au-au".

Kai rogės nučiuožė iš kiemo į kelią, Margis dar vijosi. Stai ga, tik strykt jis užšoko ant suolų krūvos. Ir Margis į mokyklą! Jei visi, tai visi.

Rogės lėkė kaip vėjas. Skambaliukai dzin-dzilin, dzin-dzilin visiems davė žinią, kas čia atvažiuoja. Arkliai smagiai bėgo riste. Vaikai dainavo, plojo pirštiniuotom rankom, vienas kitam rodė pažįstamas sodybas paskendusias pusnyse. Kaip smagu! Kaip puiku!

Iš mažo keliuko tėvelis pasuko roges į didesnę vieškelį. Sunkios rogės pakrypo į šoną. Žlegt, nučiuožė suolai į sniegą! Bumcik, bumcik, bumcik išsirito ir vaikai. Pabiro kaip karoliukai nuo sutrūkusio šniūrelio. Taip visas kalnas suolų, vaikų ir šunų apsisuvo su rogėmis.

— Oi, oi, kur mano kepurė?

— Vai, vai, kieno čia pirštinė?

— Knygos! Kur mano knygos!

Vaikai ir klykė ir juokėsi, net užspringdami. Vienas kitam purtė sniegus nuo drabužių. O Margis tampė pirštines, šalikus ir knygų krepšelius išdrabstytus į visas puses.

— Na, na, — ramino visus tėvelis. — ar tik kuris iš jūsų nebus užmiršęs nusiprausti šį rytą. Va, ir sniego vonią gavot!

Kai viskas vėl buvo sukrauta rogėse, ir vaikai kaip meškiukai susodinti savo vietose, tėvelis paragino arklius. Rogės šovė pirmyn.

— Tėveli, mes vėl norim virsti į sniegą!

— Tėveli, padaryk vėl. Buvo taip linksma!

— Gana vaikai. Į mokyklą pavėluosime. Po pamokų galėsit pasivolioti po sniegus.

Kai privažiavo prie mokyklos, mokytojas jau laukė. Kiekvieną vaiką sutiko prie durų, pasisveikino. Tėvams nurodė, kur suolus statyti. Keli vyresni berniukai klasėje suolus tvarkė, kad visi lygiom eilėm stovėtų.

— Ponas mokytojau, čia mano tėvelio padarytas suolas! Aš čia noriu sėsti! — prašėsi visi vaikai.

Berniukai puolė ginčytis, kuris daugiau savo tėveliui padėjo suolus sukalti. O mergaitės lygino suolus, kuris dailesnis.

— Vaikai, — ramiu balsu prabilo mokytojas, — kiekvienas iš šių suolų yra brangus, nes kiekvienas jūsų tėvelių meilės dovana. Ir jūs kiekvienas esate savo tautai brangus, kiekvienas esate Lietuvai dovana.

Vaikai nurimo. Susėdo. Pasiėmė atsivežtas knygas ir spindinčiomis akimis sužiūro į mokytoją. Visi jautė, kad štai vyksta kažkas nepaprasto. Klasėje pasidarė ramu, tylu. Tik malkos degdamos krosnelėje braškėjo.

— Mano mieli, — vėl tarė mokytojas. — Šiandien mums visiems pirmoji diena lietuviškoj mokykloj. Visi atsistokim ir sukalbėkime maldą. Tebus tai padėka gerajam Dievui, kad štai įkūrėm lietuvišką mokyklą. Čia galėsime linksmi ir laisvai mokytis ir žaisti sava kalba. Nebijosim daugiau svetimųjų, nesi-slaptysim nuo žandarų.

Vaikai atsistoję. Staiga visi pradėjo ploti rankomis. Plojo garsiau ir garsiau. Keli berniukai sušuko: valio! Mokytojo veidu nuriedėjo didelė ašara.

Tai buvo pirmoji diena mokykloje laisvoje Lietuvoje.

VĖJUI

Linutė

**Vėjau, vėjau — ką veiki?
Snaiges į akis puti?**

**Tu galingas ir drąsus,
Baugini visus vaikus.**

**Bet aš tavęs nebijau —
Va, šiltai apsivilkau**

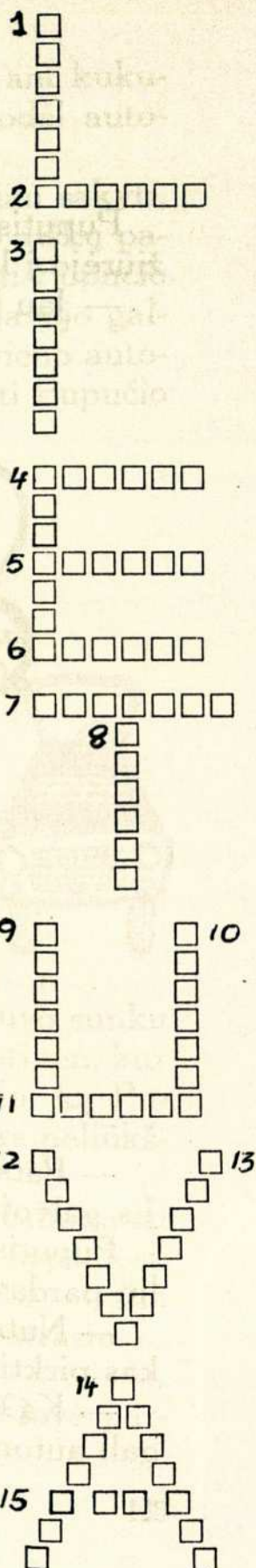
**Ir lakstysiu po sniegus,
Ir nupešiu tau ūsus!**

LIETUVOS GALVOSŪKIS

1. Mūsų tėvynės vardas.
2. Augalas, kuris raudonai žydi ir kurio sėklos valgomos.
3. Garsi Lietuvos vasarvietė, kur randamas Birutės kalnas.
4. Žemyn: Ta Lietuvos dalis iš kurios yra kilę šie žymūs žmonės: rašytojas Krėvė-Mickevičius, dailininkas ir muzikas Čiurlionis, operos solistas Kipras Petrauskas.
Skersai: Seniau plačiai naudojamos Lietuvoje kurui, namų apšildymui.
5. Mėsos produktas — valgomas ypač per šventes.
6. Juodas, naudojamas kurui.
7. Azijos valstybė, kuri angliškai rašoma taip pat kaip angliškas žodis "kalakutas".
8. Įrankis, kuriuo ariama.
9. Lietuvos kaimyninė valstybė iš šiaurės.
10. Lietuvos kaimyninė valstybė iš pietvakarių.
11. Karinis ginklas, kurio kitas vardas yra "patranka".
12. Europos valstybė prie Viduržemio jūros. Žemėlapyje atrodo, kaip batas.
13. Azijos valstybė prie Raudonosios jūros (dešiniame krante).
14. Iš kairės: gėlė su dideliu žiedu, vardas vyriškos giminės, dažnai minima lietuviškose dainose.
Iš dešinės: vardas salų Atlanto vandenyne, kur turtingi amerikiečiai atostogauja.
15. Aš, tu neši, jis neša.

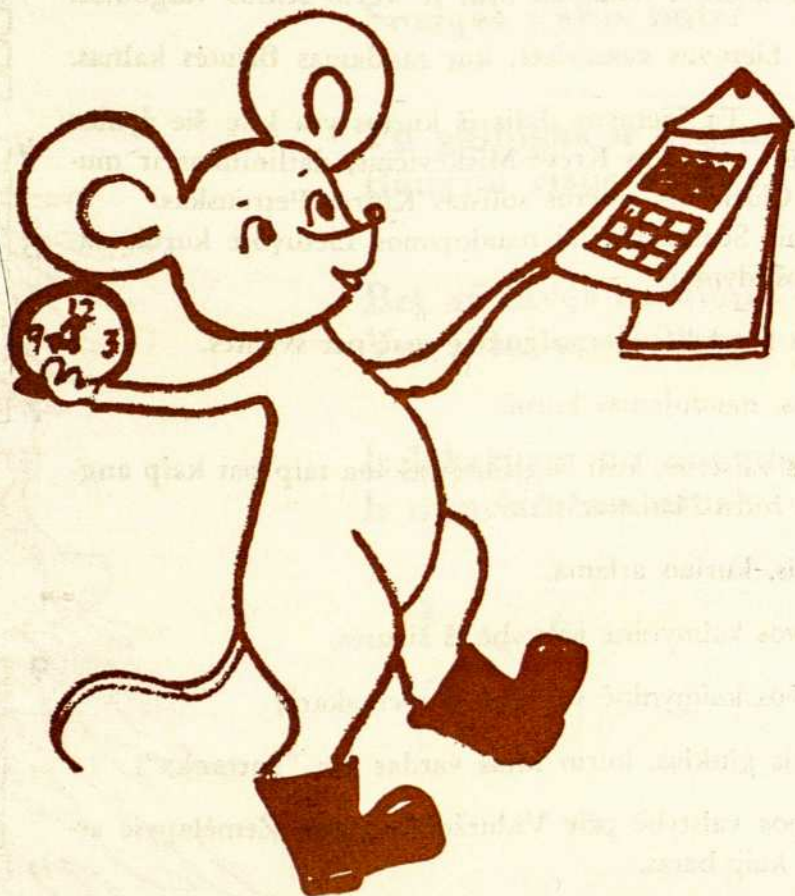
(Atsakymai psl. 31)

PUPUČIO AUTOMOBILIS

Linutė

Puputis atsikėlė anksti. Jis pauostė orą. Šaltas. Pasižiūrėjo į laikrodį. Ir į kalendorių. Ir dar į savo batus.
— Jau laikas! — nusprendė Puputis tvirtai, drūtai.

— Pats laikas, — vėl pasakė Puputis, eidamas gatve. Jis galvojo labai rimtai apie labai rimtą dalyką.

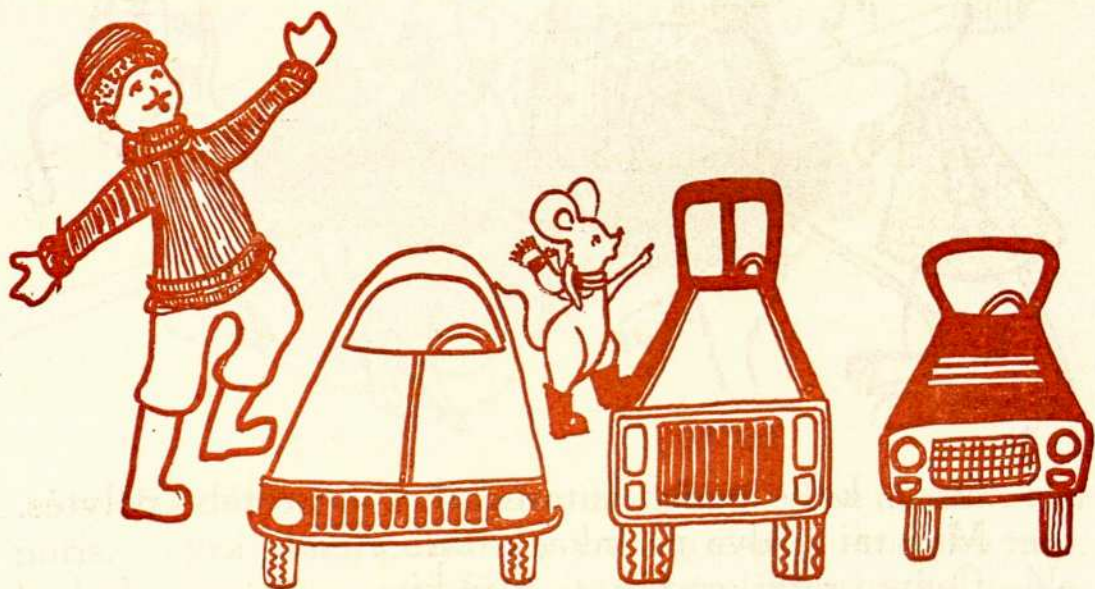
Puputis užėjo į kiemą, kur sustatyta daug automobilių pardavimui. Jis priėjo prie automobilių pardavėjo.

— Nutariau, — pasakė Puputis, — kad man pats laikas pirkti automobilį.

— Ką? — nusijuokė pardavėjas. — Ar toks kaip tu gali automobilį vairuoti?

— O kodėl ne? — paklausė Puputis. — Aš ant kuku-
rūzo skridau ir ant banginio plaukiau. Tai kodėl auto-
mobilio negaliu vairuoti? Paprastas dalykas.

Pardavėjas išsižiojo. Kol jis galvojo, ką toliau sakyti,
Puputis jau lakstė tarp automobilių. Jis turėjo aiškų pa-
veikslą galvoj. Jis gerai žinojo, koks turėtų būti Pupučio
automobilis. Bet kaip tą paveikslą įdėti į pardavėjo gal-
vą, Puputis nežinojo. Todėl jis bėgo prie kiekvieno auto-
mobilio ir pats savęs klausė: “ar čia galėtų būti Pupučio
automobilis?”

Pardavėjas lakstė paskui Puputį. Bet jam buvo sunku
laikytis kartu. Mat, Puputis galėjo įlįsti ir pralįsti ten, kur
pardavėjas negalėjo. O pardavėjui labai rūpėjo, ką Pu-
putis čia veikia. Jis vis negalėjo tikėti, kad toks peliūkš-
tis rimtai automobilį pirks.

Pagaliau Puputis sustojo prie mažo automobiliuko su
plačia šypsena. Ir Puputis ir automobiliukas šypsojosi.

— Taip ir maniau! — linksmai sušuko Puputis. — Čia
ir bus Pupučio automobilis. Jis laukė, kol aš jį atrasiu. . .
Kiek kainuoja, ponas?

Puputis viens, du, suskaičiavo pinigus ir padavė par-
davėjui. Pardavėjas vėl išsižiojo.

— Ačiū ir sudiev! Gal kada pasimatysim! — suriko Puputis pro langą, patriūbino ir išvažiavo.

Puputis pasuko tiesiai į savo pusseserės Greitakojytės namus. Ten jo jau laukė visa eilė pelyčių.

— O-o-o, koks gražus automobilis! — nustebo pelytės.

— Man tai spalva patinka, — tarė viena.

— O man ratai gražūs, — tarė kita.

— O man smagu, kad viduj raudona, — tarė dar kita.

— O man gerai, kad automobilis, — visas kalbas baigė Puputis. — Prašau sėstis, nes nedaug laiko turim.

Visos pelytės sulindo, susigrūdo į Pupučio besišypsantį automobilį. Puputis užvedė motorą. Automobilis suspiegė ir — nė krust! Nejuda. Ratai sukasi vietoje ir cypia. Ėmė cypiti ir pelytės.

— Naujas ir nevažiuoja! Koks čia per automobilis!

— Gal motorą pamiršai?

— Negerą nusipirkai. Kam mūsų patarimo neklausei?

Puputis nieko nesakė. Jis išlipo laukan. Apėjo automobilį ir apžiūrėjo iš visų pusių.

— Aha, — sumurmėjo peliukas, — taip ir maniau. Ogi — automobilio užpakalis nusviręs beveik iki žemės. Užtat ir nepavažiuoja.

— Panelės pelytės, — labai mandagiai ėmė aiškinti Puputis, — yra plonų pelyčių ir yra storesnių. Atsitiko taip, kad plonos sulipo į priekį, o storesnės liko užpakaly. Nepavažiuojam. Turim susėsti kita tvarka.

Puputis manė, kad pelytes persodinti bus visai paprastas dalykas. Bet — oi ne! Jis pamiršo vieną labai svarbų dalyką. Puputis aiškiai matė, kurios pelytės plonesnės ir kurios storesnės. Bet pelytės save matė kitaip. Ir prasi-dėjo ginčai.

— Aš visai ne stora. Visą savaitę nieko nelaižiau. Tiek ir tiek svorio numečiau. Aš tai prie plonųjų! — rėkė viena.

— O aš tai jau į pernykščių metų suknelę įlendu. Aiškus ženklas, kad suplonėjau, — kalbėjo kita.

— Jei apie storumą kalbam, tai aš jau ne stora. Va, visai vietos neužimu. . . — kalbėjo trečia.

Puputis užspaudė sau ausis. Kas dabar daryti? Ginčams nebus galo. Laiko maža. Reikia važiuoti. Tad, kol pelytės ginčijosi, Puputis apėjo visas ir gerai apžiūrėjo. Staiga jam šovė į galvą mintis.

— Panelės, — tarė peliukas, — išspręsim šią problemą moksliskai. Jis nusivedė visas į vidų ir pasodino ant sofos.

— Prašau klausyti. Išaiškinsiu savo planą. Va, kiekvienai duosiu kortelę su numeriu. Kiekviena atskirai pasisversit ir pažymėsit svorį šalia numerio. Taip niekas nežinos, kas kiek sveria. Faktai bus kortelėje. Kai visos baigsit, grąžinsit man korteles. Aš iššauksiu pagal numerius, ir taip susėsit į automobilį. Suprantat?

Pelytės išplėtė akis ir ausis. Jos nieko negalėjo sugalvoti prieš tokį puikų planą. Visom įdomu pasisverti, ir niekas nežinos, kiek kuri sveria. Ir automobilio problema bus išrišta. Kas gali būti geriau? Taip kiekviena pati sau galvojo, bet nė viena garsiai nesakė.

— Aš dabar einu automobilį užvesti ir sušildyti, — pasakė Puputis. — Duodu jums tris minutes. Tada patriūbinsiu. Prašau visas laiku prisistatyti.

Dar išeidamas pro duris pakartojo: — Lygiai tris minutes, panelės!

Už trijų su puse minučių visos pelytės jau stovėjo ant šaligatvio su kortelėmis. Puputis iššaukė kiekvieną pagal numerį, padalindamas plonesnes ir storesnes, kad būtų lygus svoris automobilio priekyje ir užpakalyje. Paskutinis įlipo Puputis. Jis paspaudė gazo pedalą ir automobilis, strykt, pašoko į priekį.

— Valio! Važiuojam! — sušuko patenkintos pelytės.

Ir taip visi laimingai nuvažiavo į minėjimą. Į koki minėjimą? Į Vasario 16-tos, žinoma! Puputis su pelytėmis dar spėjo rasti geras vietas, kad viską gerai matytų ir girdėtų. Ant scenos išėjo miesto burmistras. Kažkas už Pupučio nugaros smarkiai sukosėjo.

— Vargšas. Kosulys kankina, — pagalvojo Puputis ir išsitraukė saldainį nuo kosulio.

— Prašau, — sušnabždėjo Puputis konsinčiam. Ogi žiūri — tai automobilių pardavėjas! Pamatęs Puputį, jis išsižiojo. Puputis įmetė jam saldainį į atvirą burną ir nusišypsojo.

— Sakiau, kad pasimatysim. Dabar matot, kad aš rimtai... — dar spėjo pasakyti Puputis prieš pirmą tautinį šokį.

MŪSŲ KŪRYBA

ŽIEMA

*Rūta Bričkutė, 6 m.
Boston, Mass.*

Žiemos metu sniegas krinta
Ant visų namelių:
Didelių, mažų, visokių;
Krinta ant šakelių.

Vaikai stato sniego senį
Ir papuošia jį kaip gali.
Tada čiuožia jie ratu,
Nors pavargę, bet smagu.

Greit ateis tos šaltos dienos,
Kai daug gersim šilto pieno.
Apsivilksime šiltai
Ir dainuosime linksmai.

*Viktutė Kučaitė, 6a sk.
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

RAKETOS

Yra daug visokių raketų. Yra ir visokių vardų raketoms. Astronautai skrenda raketose.

Raketos gali į kitą planetą nuskristi. Kitos raketos važiuoja į mėnulį, o dar kitos suka aplink žemę. Kada nors bus raketų, kurios pasieks Marsą, Jupiterį ir Neptūną. Man raketos labai patinka, ypač tos, kurios skrenda į kitas planetas. Aš norėčiau susipažinti su visomis planetomis. Gal yra žmonių kitose planetose?...

Buvo viena raketa, kurią pagamino vokiečiai. Ji atrodė kaip bomba. Jos vardas buvo V-2 raketa. Dabar jos nebėra.

Aš labai norėčiau įlipti į raketą ir pamatyti, kas viduj. Norėčiau skristi į erdves ir pamatyti visas žvaigždes, saulę, mėnulį ir žemę. Raketoje galėčiau skristi 1055 mylių ir už keturių dienų būti mėnulyje. Ten prisi- rinkčiau akmenėlių ir važiuočiau atgal į žemę.

*Juozas Balaišis, 8 m.
Toronto, Canada*

LIETUVA

Lietuvos kraštas
Gražus ir mielas:
Daug medžių auga,
Daug gražių gėlių.
Daug yra paukštelių,
Voverių ir stumbrų.
Miške jie gyvena,
Niekas jų nebaido.

Lakštingalos gieda
Prie krūmų ir upių.
Gražūs vakarėliai
Lietuvos laukuose.

Daug yra miškelių,
Daug pievų ir klonių.
Mylim mes tėvynę
Už tokį jos grožį.

*Rūta Rasutytė, 5a sk.
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

*Liana Vaičiulytė
Chicago, Ill.*

GĖLYTĖS IR ŽIEMA

Gėlytės yra gražios. Jos auga darželiuose ir miškuose. Aš žinau kai kurių gėlyčių vardus. Yra rožės, rūtos, lelijos, žibutės ir daug kitų. Žiemą jos miršta, o vasarą vėl pradeda augti. Žiemą yra šalta. Vanduo sušala į ledą. Mums, mažiems vaikučiams, būna nemaža džiaugsmo, kai galima ant ledo čiuožti.

*Marytė Balaišytė, 7 m.
Toronto, Canada*

LIETUVOS GALVOSŪKIO ATSAKYMAI

1. Lietuva, 2. aguona, 3. Palanga, 4. Dzūkija, durpės, 5. kumpis, 6. anglis, 7. Turkija, 8. arklas, 9. Latvija, 10. Lenkija, 11. armota, 12. Italija, 13. Arabija, 14. bijūnas, Bermuda, 15. nešu.

